

A NIEČO OD TÝCH, KTORÝCH MÚZA NEFAULUJE, ALE IBA KOPE ...

ŠKOLA OČAMI ŠTUDENTA

Druhým domovom každého žiaka sa stáva škola, do ktorej chodí. Mojm druhým domovom sa stala Stredná zdravotnícka škola v Poprade.

Rozprestiera sa na veľkom pozemku na Levočskej ulici. Priam prehliadateľná budova, ktorá sa môže pyšiť svojou rozľahlosťou, majestátnosťou či krásou maximálne tak vo sne, má aj napriek obyčajnosti svoje čaro. Rozbité ihrisko, kde ste ešte nedávno mali možnosť pozorovať život bezdomovcov, nám momentálne slúži ako veľmi vzdušná telocvičňa. S pánom profesorom Kubikom tam trávime najmačivejšie chvíle nášho života. Hnedo-žltú farbu nášho obydla pripomínajúca prezretý banán vlepšujú aspoň na oko biele plastové okná, ktoré nám vnášajú slnečné lúče do rôzne zariadených tried. Vchod do školy stráži snád' lepší ako väzenský strážca v Alkatrase naša pani vrátnička Zdenka. Tá nám vie svojím vražedným pohľadom vždy spríjemniť deň. Slovom „šatne“ nazývame miestnosti ohradené čiernym pletivom, zampkatel'né na kladky. Pripomínajúce skôr klietky majú pravdepodobne za úlohu udusiť žiakov k smrti smradom z topánok alebo ich oboznámiť s pocitmi vrbíčiek v sardinkovej konzerve. Steny chodieb skrásľujú vyškerené tváre študentov, ktorí mali to šťastie a skončili túto školu aj s maturitou. Stred našej školy tvorí klubovňa, kde žiaci (v prípade že ich táta Zdena odtiaľ nevyhodí) trávia čas počas voľných hodín. Tvoria ju celkom pohodlné kreslá, na ktoré si však nesmieme vyladať nohy, lebo bude zle! V rohu sa týči počítač, ktorý je večne niekým zamestnaný. Ďalej tam nájdeme dve celkom obyčajné učebne, zborovňa a riaditeľňa. Prvé a zároveň aj posledné poschodie v prednej časti školy tvoria štyri triedy: Chémia / Fyzika, počítačka kde vládne Facebooklíže, učebňa slovenčiny, odkiaľ na nás zo stien pozerajú básnici a spisovatelia svetového kalibru, jazyková učebňa, ktorá je využívaná hlavne na angličtinu, ale tiež aj na už spomínaný Facebooklíže. Na zadnej strane školy sa nachádzajú ďalšie štyri, o niečo zaujímavejšie učebne. V somatológii prežívame naše najväčšie muky na hodinách s pani profesorkou Bendikovou, ďalej modrá, zelená a ružová demonštračka, ktoré slúžia na výučbu odborných predmetov. Asi sa pýtate, kde som zabudla takú telocvičňu a jedáleň ... Odpoveď je veľmi jednoduchá. Naša školička nie je až taká luxusná, ako by ste čakali. Aj napriek pár nedostatkom by som túto malú, neviditeľnú školu nevyomenila za nič na svete!

JEDEN ŽIVOTNÝ PRÍBEH

V zdravotníckej škole sa neučíme len ako pichať injekcie, alebo ako zmerať teplotu.

Naučíme sa najlepšiemu citu na svete - EMPATII. Ako tretiačka som sa zatiaľ nestretla s mnohými ľuďmi, ale zaujal ma smutný životný príbeh jednej pani, ktorá som stretla práve tam - na praxi.

S niektorými ľuďmi sa život nemazná, tak ako s touto ženou : Narodila sa v mnohopočetnej rodine, ale ako jedinej sa jej podarilo presadiť v živote. Našla si priateľa, za ktorého sa neskôr aj vydala a porodila mu krásneho synčeka a ona žila ako v raji. Ale, ako to aj býva, vždy sa stane niečo, čo ňu vráti späť do reality.

Jej manžel mal, po narodení syna, ťažkú autonehodu, z ktorej vyšiel len tak-tak živý a dostal krutý trest - zostal na vozíku do konca života. Hoci neviem, aký je to pocit, ale to, že si so svojim synom nezahrám futbal, alebo nebudem skákať škôlku, musí byť zdrcujúce. Po čase sa s týmto handicapom naučil žiť. Ale jeho syn sa obviňoval z nehody otca, a tak ukončil svoj život vlastnou rukou. A aby toho na jedno ľudské srdce nebolo málo, majej zmámej osud uštedril ďalšiu ranu, zistila, že má nevyliciteľnú chorobu....

Aj takto kruto sa s nami život zahráva... Určite je ťažké niečo také niekomu povedať, preto si myslím, že žiaci našej školy majú obroský dar - dar porozumenia, dar pomoci, dar EMPATIE...

